

Elárvult magányban

Szabad utam jártam, sohase féltem,
Isten vezetett börtönszagú téiben.
Sorsomat a fájdalom indázta be,
Megyek utánad, magamtól messzire.

*

Elárvult magányban,
szeretettel ölelnék át.
Így építenék magamnak
néma otthont, belső hazát.
Most sírkövedhez bújok
akár a fáradt, elhaló szél.
Eltűnt percek után nyúlok,
mint aki vigasztalást keresgél.

Elnehezültem rám feszültek
a tegnapok bezárt bilincsei,
emlékeimben fényt hordozó
örömök fáradt zárt kincsei.
Sárban, latyakban fürdő arcok,
ködbe zárt halványuló fények,
megsemmisítő új kudarcok,
ablak nélküli égi térben
megnyílik a gonddal mérgezett,
vergődő füstfelhős félelem.

Ne játsszatok a szavaimmal,
csöpösödő létben nincs remény,
néha könnyen, máskor küszködve
születik meg az új költemény.
Kürt éles hangja álmodat kerget,

vad, cikázó, száguldó zajok
képtelenek megszülni ma még
a reményt hordozó holnapot.

Isten vezetett, börtönszagú télben
Szabad útját jártam, sohase féltem.
Megyek utánad, magamtól messzire,
sorsomat a fájdalom indázza be.

Mint egy üldözött

Vesztesen elherdált szavak,
bennem fénylőn fölizzanak.
Fájdalmam és emlék között
osonnak, mint egy üldözött.
Cipelem e táj szavait.
Rejtekhelyet nyújtok nekik.

Emlékek

Hópihékből épülő felhők
pásztázzák a hamvas eget.
Én az emlékeim gödrében élek,
kérdőzöm, mi történhetett
nélkülem most veled.
Piruló arcod
mosolykontúrjait ide cselezi
elém az emlék varázsa.
Ma ennyi az ébredés, nem több,
nem kevesebb a hozadéka.
Pillanat törli a rossz képeket,

ilyen a jelen, néha léha.
Nem baj, ha jön a végzet,
úgy is törli az egészet.

Hozz elfogadható percek

Egy összegabalyodott világban,
hamis műfények között,
állandó gyötrődésben
keresem a helyem,
fohászokodva hozzád, Istenem,
nyiss utat számomra.
Elég csak egy percre, hogy
méltó legyek az oltalomra,
és megérthessem, most miért
és mi történik velem.
Kérlek, add meg nekem,
hogy a gyötrelmeim közt
tudjam a végtelent elképzelni
és elfogadni az alig érthető
tátongó utat, mi a számomra
a végzetet jelenti.

Most az éjszaka kitárulkozó,
mélyhideg csendjében
nekem annyi is elég,
ha felhangzik érted az ének
amely segít megnyitni
sorsod fájó üzenetét.
Most elhomályosult,
kivörösödött szemekkel nézem,
Krisztusom, te hogy feszülsz
a korhadó fakeresztben.

Azt hittem elhagytál,
kőborló utamat járom,
csendes magányba estem,
lassan sorvadó éber álmom,
köddé válik. Szélnek eresztem.
Hangtalan ítélendőként
térek meg tehozzád, mint ha
haza mennék, minden éjjel,
megnyugodva, csendes reménnyel.
Hozz elfogadható perceket
új ébredéssel.

Szabó Krisztián: Színház az egész vidék, Akril vásznon, 110x90, 2010